

Arrest

nr. 349 518 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Mr. O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 30 november 2023 en verzoekt op 1 december 2023 om internationale bescherming. Op 28 januari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 17 juli 2002 te Vilnius, Litouwen. U bent etnisch Tsjetsjeens en moslim.

U haalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming de volgende feiten aan:

Uw familie ontvluchtte in 2001-2002, vóór uw geboorte, Rusland omwille van de oorlog tussen Rusland en Tsjetsjenië. U woonde tot uw elfde levensjaar in Litouwen en verhuisde daarna naar Duitsland, waar u de laatste tien jaar verbleef in afwachting van het resultaat van het verzoek om internationale bescherming dat uw ouders daar eveneens in uw naam indienen. Dit verzoek werd echter afgewezen en u kwam op 30 november 2023 naar België waar u op 1 december 2023 een verzoek om internationale bescherming deed.

U legt ter staving van uw verzoek uw geboorteakte (kopie) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet gegrond zijn.

U vreest bij terugkeer naar Rusland naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden.

Wat betreft uw weigering om uw militaire dienstplicht te vervullen, dient vooreerst te worden benadrukt dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden militaire dienst uit te oefenen, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Temeer omdat uit de beschikbare objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, The Russian Federation - Military service beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/euaa-coi-reportmilitary-service> en EUAA COI Query - Major developments in the Russian Federation in relation to political opposition and military service beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2087301.html>) blijkt dat dienstplichtigen niet worden ingezet in de strijd op het Oekraïense grondgebied. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging of ernstige schade in de zin van voormelde bepalingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw weigering voor het vervullen van de verplichte militaire dienst enerzijds is ingegeven door uw vrees ingezet te worden in het conflict tussen Rusland en Oekraïne en hierbij gedood te worden. U verklaart immers dat de reden waarom u geen dienst wil doen en niet naar het leger wil gaan, is dat u vreest naar de oorlog gestuurd te worden (CGVS p. 8)

U verklaart dat u niet terug wil keren naar Tsjetsjenië en uw legerdienst niet wil doen omdat u naar de oorlog zal gestuurd worden waar u vreest gedood te worden. U verklaart dat u geen legerdienst wil doen omdat u uw leven niet op het spel wil zetten (CGVS p. 7, p. 8, p. 13). Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden dient opgemerkt dat “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd” (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de

ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart tevens dat u geen legerdienst wil doen, ook indien er geen oorlog zou zijn, omdat u er geen baat bij heeft, omdat u liever wil studeren of werken (CGVS p. 11). Ook deze reden kan niet aangenomen worden als een gewetensbezwaar aangezien het hier gaat om een persoonlijk voorkeur en niet om een morele overtuiging.

Anderzijds beroept u zich op gewetensbezwaren om uw weigering uw dienst te vervullen te verklaren. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen morele of ethische principes formuleerde om uw beweerde overtuiging als gewetensbezwaarde te onderbouwen. Hoewel u verklaart dat u vindt dat de oorlog “niets goeds is” (CGVS p. 8), getuigen uw antwoorden op vragen naar de redenen waarom u dit vindt of denkt, niet van een diepgaande en duurzame reflectie en van morele en ethische principes. U verklaart immers dat u niets weet over de oorlog, behalve dat Rusland Oekraïne heeft aangevallen en dat u er geen mening over heeft, behalve dat u er niet heen wil, en dat u eenvoudigweg niet wil gaan (CGVS p. 9). Tevens verklaart u dat u niet naar de oorlog wil gaan omdat u niet bereid bent de belangen van Poetin en Kadyrov te dienen (CGVS p. 9). Echter kan u onvoldoende uitleggen wat u bedoelt met deze belangen: u verklaart immers dat u met ‘hun belangen’ bedoelt dat het hun belang is dat u naar de oorlog gaat (CGVS p. 9) wat niets toevoegt aan de reden waarom u niet wil gaan.

Daarnaast verklaart u dat u niet wil doden (CGVS p. 8). Uw antwoorden getuigen echter eerder van angst voor de psychologische gevolgen van het doden van iemand en angst omdat u zich psychologisch en technisch niet in staat voelt iemand te doden: u verklaart immers enerzijds dat u niet wil doden omdat u dit niet meer uit uw gedachten zou kunnen weren (CGVS p. 9), dat het u zal verzieken en dat u geen moordenaar wil worden (CGVS p. 7). Anderzijds dat u zichzelf er niet toe zou kunnen brengen iemand te doden en dat u niet kan mikken met een wapen (CGVS p. 11, p. 13). U verklaart tevens dat het uw grootste angst is dat u niet over het vermogen beschikt om te doden en dat u naar de oorlog zal gestuurd worden en toch gedwongen worden dit te doen (CGVS p. 13).

U verklaart dat u het fout vindt om iemand te doden maar onderbouwt dit niet verder met argumenten: u zegt dat het fout is, omdat het gewoon fout is (CGVS p. 10), wat wederom niet getuigt van een duurzame of diepgaande morele reflectie over dit onderwerp. U vindt het tevens niet fout dat anderen, in geval van zelfverdediging, zouden doden. U geeft enkel aan dat u het zelf niet zou doen (CGVS p. 13). Dergelijke uitspraken geven toch geen blijk van een persoonlijke, diep ontwikkelde en na ernstige reflectie tot stand gekomen visie waarom het volgens u niet toegestaan is om mensen in de strijd te doden en ondermijnen bijgevolg de waarachtigheid van uw aangehaalde gewetensbezwaren.

Bijgevolg kan er niet besloten worden dat de door u gegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een dienstplicht oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een (eventuele) oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Daarnaast, verklaart u dat u niet over de Russische nationaliteit beschikt (CGVS p. 3). U verklaart dat u in Litouwen geboren bent en een Litouwse geboorteakte bezit. U verklaart dat u niet weet of de Russische consulaire diensten op een andere manier van uw bestaan op de hoogte zijn (CGVS p. 4) en dat u nooit een Russisch paspoort vroeg omdat u niet inziet waarom het voor u nuttig zou zijn (CGVS p. 3). U verklaart dat uw ouders misschien ooit een paspoort aanvroegen voor u maar dat u daar niet zeker van bent (CGVS p. 4). U zegt vervolgens dat de aanvraag mislukt is: u bent hier aldus niet consistent in uw verklaringen (CGVS p. 3). U verklaart dat uw moeder en uw vader beiden de Russische nationaliteit bezitten (CGVS p. 6). In verband met uw nationaliteit dient verwezen te worden naar het arrest nr. 326 404 van 9 mei 2025 in de zaak RvV 330 227 / IV (toegevoegd aan het dossier) in verband met de nationaliteit van uw moeder, L. K. (CGVS Nr. xxxxxxxxx) en de overige leden van uw gezin, waarbij de bewering dat uw moeder en de andere leden van uw gezin niet meer over de Russische nationaliteit zouden beschikken, verworpen werd. In het arrest van de RvV wordt het volgende gesteld in verband met u en uw broers en zussen:

Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat haar (minderjarige) kinderen geen Russisch staatsburgerschap zouden hebben. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend dienstig het volgende opgemerkt: “In ditzelfde verband toonde u ook niet aan dat uw (minderjarige) kinderen geen Russisch staatsburgerschap zouden hebben. Vooreerst blijkt uit de Russische nationaliteitswetgeving (Staatsdoema, Federale wet over het staatsburgerschap van de Russische Federatie, art. 13) dat kinderen van rechtswege de Russische nationaliteit verwerven indien beide ouders op het moment van de geboorte de Russische nationaliteit hebben. U en uw man waren Russische staatsburgers op het moment dat uw kinderen werden geboren, waardoor zij van rechtswege ook de Russische nationaliteit verwierven. U maakte immers niet aannemelijk dat u sinds 2002 zelf de Russische nationaliteit niet meer hebt (zie supra). U werd tevens

gevraagd of uw kinderen – die allemaal in Europa zijn geboren (NPO 1, p. 6) – nog aan een Russisch paspoort kunnen geraken en u zei dat dit zeker niet mogelijk was omdat ze geen Russisch staatsburgerschap hebben. Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud benadrukte u dat uw kinderen geen Russische nationaliteit hebben (NPO 2, p. 9 & 12). U zei echter ook dat uw kinderen niet geïnteresseerd zijn in de Russische nationaliteit (NPO 1, p. 9). Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei u meermaals dat uw kinderen simpelweg geen Russische nationaliteit willen (NPO 2, p. 8 & 12). U heeft echter nagelaten om de geboorte van uw kinderen aan Russische instanties in Europa door te geven. Volgens uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zei u dat u had geprobeerd om een Russisch paspoort en het Russische staatsburgerschap aan te vragen voor uw twee oudste kinderen in Duitsland en dat deze aanvraag werd geweigerd (NPO 1, p. 9). Dit behelst echter een blote bewering in uw hoofde. Uw verklaring als zouden uw kinderen niet over het Russische staatsburgerschap (kunnen) beschikken is in het algemeen dan ook slechts een blote bewering, die bovendien in strijd is met de hierboven aangehaalde wetgeving.”

Voor een uitgebreidere weergave van deze uitspraak wordt verwezen naar het arrest nr. 326 404 van 9 mei 2025 in de zaak RvV 330 227 / IV toegevoegd aan het dossier.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de SovjetUnie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde

onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u geuite vrees voor vervolging ongegrond is.

De door u neergelegde kopie van uw geboorteakte bevat geen gegevens die bovenstaande beoordeling kunnen wijzigen, maar bevestigt enkel het feit dat u in Litouwen geboren bent.

Het feit dat uw broers A. (CG: xx/xxxxx) en M. (CG: xx/xxxxx) de status van vluchteling werd toegekend leidt niet automatisch tot het toekennen van een status voor u. Het CGVS moet elk verzoek immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U bracht echter geen persoonlijke elementen naar voor die aantonen dat u in de Russische Federatie problemen zou kennen die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, aangezien deze wet de verplichting bevat om administratieve dossiers zorgvuldig te beheren".

Vooreerst betoogt verzoeker dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Concreet hekelt verzoeker dat de verwerende partij meent dat zijn weigering om zijn militaire dienst te vervullen niet kan beschouwd worden als vervolging of ernstige schade, dat elke staat vrij is om een militaire reserve op te richten en zijn onderdanen te mobiliseren en dat niet is aangetoond dat dienstplichtigen ingezet zouden worden in de gevechten op het Oekraïens grondgebied. Volgens verzoeker is dit volledig in tegenspraak met de feitelijke situatie ter plaatse, waar veel dienstplichtigen worden ingezet in gevechten op het Oekraïens grondgebied, gezien de verliezen door de Russische strijdkrachten. In dit verband verwijst hij ook naar het arrest nr. 331 578 van 25 augustus 2025 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoeker vervolgt dat hij, die duidelijk heeft aangegeven dat hij niet wenst deel te nemen aan de oorlog in Oekraïne, in de zeer specifieke context waarin deze oorlog begon, in aanmerking zou moeten komen voor internationale bescherming. Verzoeker hekelt dat zijn broer A...r dezelfde argumenten aanvoerde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij hij uitlegde waarom hij niet in Oekraïne wilde gaan vechten, en dat deze elementen als onderbouwd werden beschouwd en aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Volgens verzoeker maakt dit verschil in behandeling tussen de twee broers hem radeloos. Waar de verwerende partij stelt dat het feit dat verzoekers broers de vluchtelingenstatus hebben gekregen niet automatisch leidt tot de toekenning van de vluchtelingenstatus in zijn hoofd, oppert verzoeker dat de situatie van zijn broers identiek is aan de zijne, daar hij dezelfde redenen heeft aangevoerd, zijnde dat zij in Rusland het risico lopen om voor de Russen te moeten vechten in

Oekraïne, terwijl de oorlog in strijd is met hun geweten. Vervolgens citeert verzoeker verklaringen uit de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn broer A...r en de notities van zijn persoonlijk onderhoud en vergelijkt hij deze met elkaar. Hij besluit dat hun levensloop, de door hen verstrekte informatie en hun feitelijke situatie in hun land van herkomst identiek zijn. Voorts oppert verzoeker dat hij verklaarde dat het vervullen van zijn dienstplicht en het vechten in de oorlog in Oekraïne in strijd is met zijn politieke opvattingen en dat hij niet de belangen van Poetin en Kadyrov wil dienen, alsook dat hij niet in staat is om iemand te doden omdat dit in strijd is met zijn persoonlijke moraal en ethiek. Hij hekelt dat de verwerende partij oordeelt dat hij zijn overwegingen niet verder met argumenten onderbouwt. Luidens het verzoekschrift is het eigenaardig dat de commissaris-generaal een aanvullende uitleg verlangt, terwijl de eenvoudige verklaring dat iemand doden verkeerd is voldoende is om te concluderen dat er sprake is van een duurzame en diepgewortelde morele overweging. Het is, aldus verzoeker, onbetwistbaar dat het aantasten van het leven van een individu door het collectieve menselijke geweten wordt beschouwd als een handeling die in strijd is met de ethiek en de moraal, zonder dat daardoor een diepgaande of langdurige morele reflectie nodig is. Verzoeker besluit dat de verwerende partij geen concrete beoordeling heeft gemaakt van zijn persoonlijke situatie en de risico's die hij zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Onder verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van 19 november 2020, betoogt verzoeker nog dat het aan hem is om het verband uit te leggen tussen vervolging en de sanctie wegens dienstweigering enerzijds en zijn gewetensbezwaren anderzijds en dat een sterk vermoeden van dit verband volstaat. Tot slot stelt verzoeker nog dat de verwerende partij zich ertoe beperkt heeft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan te halen, terwijl hij al het bewijsmateriaal in zijn bezit heeft neergelegd en dit zijn geloofwaardigheid bewijst.

Verder meent verzoeker dat hem ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij betoogt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, daar de veiligheidssituatie in Rusland, en Tsjetsjenië in het bijzonder, en de vraag of hij risico loopt op ernstige mensenrechtenschendingen niet naar behoren werd onderzocht. De motivering van de verwerende partij komt, aldus verzoeker, niet overeen met de huidige situatie, die nochtans duidelijk is. Volgens verzoeker is de sociaal-politieke situatie in Rusland, en vooral in zijn regio van herkomst Tsjetsjenië, in werkelijkheid rampzalig en wordt de Tsjetsjeense bevolking blootgesteld aan mishandeling door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten. Hij vervolgt dat uit Europa uitgewezen Tsjetsjenen (met een afgewezen verzoek om internationale bescherming) bij terugkeer opgevangen worden volgens een bepaalde *modus operandi*, met name onderschepping door de Russische veiligheidsdiensten, overdracht aan de Tsjetsjeense veiligheidsdiensten, ontvoering, gevangenneming op basis van valse beschuldigingen, risico op valse bekentenissen onder foltering en zelfs gedwongen verdwijningen. Luidens het verzoekschrift wordt de mogelijkheid om elders in Rusland te vluchten voor iemand die door de Tsjetsjeense autoriteiten wordt gezocht tot nul herleid. Hij besluit dat Tsjetsjeense vluchtelingen die worden teruggestuurd, omdat zij banden zouden hebben met terroristische groeperingen of om politieke redenen asiel hebben aangevraagd, een groot risico lopen op onrechtmatige gevangenneming, foltering, verdwijning en moord. Ook gaat hij nog in op de detentieomstandigheden in Rusland. Doorheen zijn betoog verwijst hij naar de algemene informatie waarop hij zich beroept en die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Daarnaast gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie. Hij verwijst in deze naar een reisadvies van de FOD Binnenlandse zaken, waaruit blijkt dat reizen naar Rusland wordt afgeraden en dat het risico op incidenten groter is in de Noordelijke Kaukasus. Tot slot betoogt verzoeker, onder verwijzing naar algemene informatie, dat er sprake is van een gedwongen mobilisatie in Tsjetsjenië voor de oorlog in Oekraïne, waar oorlogsmisdaden worden gepleegd. Hij stelt dat de Tsjetsjeense autoriteiten verschillende vormen van dwang gebruiken om mannen te rekruteren, waaronder chantage, bedreigingen of ontvoeringen, alsook het verkrachten en martelen van familieleden. Hij voegt hieraan toe dat, waar de mobilisatie meer gericht was op voormalige Tsjetsjeense opstandelingen uit de oorlogen tegen Rusland en hun familieleden, deze gedwongen rekrutering ook gericht is op mensen die kritiek hebben geuit op de regering of de oorlog of op een andere manier in het vizier staan. Eveneens richten de autoriteiten zich meer op jonge mannen.

Tot slot oppert verzoeker dat indien de Raad meent dat zijn uitleg hem niet in staat stelt om hem internationale bescherming te kunnen toekennen en aldus dat hij onvoldoende geïnformeerd is over zijn persoonlijke situatie of de algemene situatie, de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Hij verwijst naar 's Raads arresten nrs. 301 440 en 331 578 van respectievelijk 13 februari 2024 en 25 augustus 2025.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad ten hoofdtitel om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, ten subsidiaire titel om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en ten uiterst subsidiaire titel om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende (bijkomende) stukken bij het verzoekschrift:

- Amnesty International, "*Expulsions de réfugiés tchéchènes: la France doit cesser immédiatement d'être complice d'actes de torture et de disparitions forcées*", 26 mei 2021 (stuk 3);
- COI Focus "*Tchéchénie – Situation sécuritaire*", 24 juli 2019 (stuk 4);
- FOD Buitenlandse Zaken, "*Voyager en Russie: Conseils aux voyageurs*" (stuk 5);
- OSAR, "*Russie/Tchéchénie: conséquences du refus de servir*", 31 augustus 2023 (stuk 6);
- Amnesty International, "*Russie*" (stuk 7);
- notities persoonlijk onderhoud broer A...r (stuk 8);
- notities persoonlijk onderhoud broer A...m (stuk 9).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Verzoeker meent een nood aan internationale bescherming te hebben omdat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Rusland, verplicht zal worden om zijn dienstplicht te vervullen en aldus in de oorlog in Oekraïne zal moeten vechten, hetgeen hij niet wil.

2.3.3. De commissaris-generaal meent dat uit algemene informatie blijkt dat dienstplichtigen niet worden ingezet in de strijd op het Oekraïens grondgebied, dat het vervullen van een verplichte legerdienst in principe geen vervolging of ernstige schade uitmaakt en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn dienstplicht niet zou kunnen vervullen omwille van gewetensbezwaren in zijn hoofde.

2.3.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat de algemene informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen om te besluiten dat dienstplichtigen niet worden ingezet in de strijd op het Oekraïens grondgebied dateert van 2023. Daartegenover staat dat uit het door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde vernietigingsarrest van de Raad het tegendeel niet blijkt en dat hierbij geenszins wordt ingegaan op deze informatie in het bijzonder.

2.3.5. Bovendien en bovenal, wat betreft de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde gewetensbezwaren bestaan die hem verhinderen zijn verplichte legerdienst uit te voeren, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers beide broers erkend werden als vluchteling.

Uit het verzoekschrift blijkt dat minstens zijn ene broer, A...r, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dezelfde motieven zou hebben aangehaald als verzoeker, zijnde dat hij niet naar Rusland kon terugkeren omdat hij niet naar de oorlog in Oekraïne wou.

Hoewel de volledige notities van de persoonlijke onderhouden op heden niet voorliggen – in deze merkt de Raad op dat deze wel in de inventaris der stukken van het verzoekschrift zijn opgesomd, maar niet effectief bij het verzoekschrift werden gevoegd en dat de voor verzoeker ter terechtzitting aanwezige advocate hier niet van op de hoogte was – stelt de Raad vast dat verzoeker wel enkele passages citeert uit de notities van de persoonlijke onderhouden van zijn broer(s). Wanneer de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker naast deze verklaringen, ervan uitgaande dat deze zijn broer toebehooren, worden gelegd, lijken deze in lijn te liggen met elkaar.

De Raad kan de commissaris-generaal volgen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet worden onderzocht en dat er geen internationale bescherming kan worden toegekend louter op basis van het feit dat dit gebeurde ten aanzien van een familielid. Daarentegen dienen identieke verzoeken om internationale bescherming hetzelfde beoordeeld te worden.

Gelet op de gelijkenissen die mogelijks kunnen bestaan tussen de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en de verklaringen die zijn in België als vluchteling erkende broers aflegden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming, acht de Raad het noodzakelijk meer inzicht te verkrijgen over de redenen waarom verzoekers broers de vluchtelingenstatus werd toegekend.

2.3.6. Gelet op het voorgaande, acht de Raad een verder onderzoek ten gronde dan ook nodig, met name een toekomstgerichte analyse van het risico op vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de

verklaringen die verzoekers in België als vluchteling erkende broers aflegden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming, en dit bovendien in het licht van nauwkeurige en actuele landeninformatie die in deze relevant is.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en *ex nunc* onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige door beide partijen aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 januari 2026, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS